

Prelāta vēstule (aprīlis 2010)

Savā aprīļa vēstulē monsinjors Havjērs Ečevarija aicina mūs apdomāt, ka „ar savu pazemināšanos un tai sekojošo paaugstināšanu Kungs mums ir iezīmējis taku, pa kuru mums sperami mūsu soli mūsu ikdienas dzīvē”.

24.12.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā
manas meitas un manus dēlus!

Vakar, 31.martā, apritēja septiņdesmit pieci gadi kopš dienas, kad mūsu Tēvs Ferraz rezidencē celebrēja pirmo svēto Misi un novietoja Vissvētāko Sakramentu. Un rīt, 2.aprīlī, aprit pieci gadi kopš Jāņa Pāvila II nāves. Divas ļoti atšķirīgas gadadienas, taču abas mūsu sirdīs rada īpašu atbalsi. Šogad tās iekrīt Lielajā nedēļā. Tās mūs aicina iet kristīgā aicinājuma ceļu ciešā vienotībā ar Jēzu Kristu, kurš patiesi ir klātesošs Svētajā Euharistijā, un būt tuvu klāt Viņa atpestījošām Ciešanām.

Mūsu Tēvs bieži atcerējās, ka apustuliskais darbs stipri pieauga pēc tam, kad Kungs palika klātesošs centra tabernākulā. Neilgi pēc šīs dienas, kaut arī nebija zudušas grūtības, ar kurām mēs sastapsimies vienmēr, jo arī mūsu Kungs gāja šo ceļu, raža sāka kļūt bagātāka. Mūsu Tēvs uz to norādīja vēstulē Madrides-Alkalas diecēzes ģenerālvikāram:

„Kopš mums šīs mājas tabernākulā ir Jēzus, ir sevišķi pamanāms: Viņš nāk, un mūsu darbs gan vēršas plašumā, gan pieņemamas spēkā.” [1]

Mēs visi vēl labi atceramies, ka Jāņa Pāvila II nāve daudzus cilvēkus izraisīja garīgu satricinājumu un deva neskaitāmi daudz garīgu augļu. Pirms tam bija gadi, mēneši un nedēļas, kurās šis izcilais Pāvests ar saviem sprediķiem un savu piemēru, ar savu ilgstošo slimību un veltīto dzīvi, un ar savu nāvi sniedza brīnišķīgu liecību, kā jāseko Kristum. Mēs, protams, neesam aizmirsuši, ar kādu apņēmību viņš apskāva Svēto Krustu, kad viņš televīzijā sekoja Lielās Piektdienas Krustaceļam, kurā viņš nevarēja būt klāt.

Šīs un citas atmiņas var palīdzēt mums dziļāk „iegremdēties” Lielās Nedēļas ainās. Trīs Lielo Dienu liturģija, kas šovakar sākas ar Sv.Misi *in Cena Domini* (Kunga Pēdējo

vakariņu Misi) un noslēdzas ar Lieldienu Vigiliju, daiļrunīgi atsauc atmiņā, kādu veidu Dievs izvēlējās mūsu atpestīšanai. Lūgsim no Kunga bagātīgu žēlastību, lai mēs dziļāk saprastu, cik neaptveramu, patiesībā nenovērtējamu dāvanu Viņš ir sniedzis cilvēcei caur savu Upuri pie Krusta. Ko esi apņēmis tu, lai neatstātu Kristu vienu? Vai tu lūdz Viņu darīt tevi par dziļas nožēlas pilnu dvēseli? Vai piemēro līdzekļus, lai nesāktu panikā bēgt, kā tas notika ar Apustuļiem?

Komentējot himnu Sv.Pāvila vēstulē filipiešiem, kas apraksta Dieva pašpazemošanos mūsu dziedināšanai [2], Benedikts XVI paskaidro, ka „apustulis kodolīgi un iedarbīgi atsauc atmiņā visu pestīšanas vēstures noslēpumu, norādot uz Ādama augstprātību, kurš gan nebija Dievs, taču gribēja būt kā Dievs. Un šo pirmo cilvēku augstprātību, kuru mēs mazliet

sajūtam arī savā esībā, viņš pretstata patiesā Dieva Dēla pazemībai, kurš kļuva cilvēks un nesvārstīdamies uzņēmās visus cilvēka vājumus, izņemot grēku, un sasniedza nāves dziļumu. Šai nokāpšanai visdziļākajās ciešanu un nāves dzīlēs pēc tam seko Viņa slava un gods, patiesā godība, mīlestības godība, kas sasniedz galējo robežu. Un tāpēc – kā saka Sv.Pāvils – ir pareizi, *„lai Jēzus vārdā ceļos kristu visi, kas debesīs, virs zemes un pazemē, un lai katra mēle apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs! (Flp 2, 10-11)”* [3]

Pakavēsimies, lai meditētu šos Sv.Pāvila vārdus, kurus mēs atkal dzirdēsim Lielajā Piektdienā pirms tiks nolasīts Kristus Ciešanu apraksts no Sv.Jāņa evaņģēlija. Tie ir kā durvis, kas ļauj mums ieskatīties Dieva nodomos, kas bieži vien ir visai tāli no tīri cilvēciskiem plāniem. Pieņemsim tos traucēkļus, kurus Dievs pieļauj vai sūta, jo mēs varam

būt pārliecināti, ka tie tāpat kā Viņa
Dēla Ciešanas un Nāve ir Viņa
mīlestības pierādījums. „Tas viss
nebija kāda tumša mehānisma vai
akla likteņa rezultāts: tā daudz
vairāk bija Viņa brīvā griba,
augstsirdīgi piekrītot Tēva
atpestīšanas plānam. Un nāve, kurai
pretī Viņš devās, – piebilst Sv.Pāvils –
bija nāve pie krusta,
vispazemojošākā un apkaunojošākā,
kādu vispār iespējams iedomāties. To
visu, sacīja Pāvests, Visuma Kungs
izdarīja dēļ mīlestības uz mums;
mīlestības dēļ Viņš „atsacījās no sava
ranga” un kļuva par mūsu Brāli;
mīlestības dēļ Viņš dalīja ar mums
mūsu stāvokli, katra vīrieša un
katras sievietes stāvokli.” [4]

Ar savu pazemināšanos un tai
sekojošo paaugstināšanu Kungs
mums ir iezīmējis taku, pa kuru
mums sperami mūsu soli mūsu
ikdienas dzīvē. „Ja mēs esam uzticīgi,
Jēzus Kristus dzīvē”, rakstīja

Sv.Hosemarija, „kaut kādā veidā atkārtojas katra no mums dzīvē, tiklab iekšējā procesā (svēttapšanas ceļā), kā arī ārēji - mūsu izturēšanās veidā.” [5] Tādā veidā, darbojoties Svētajam Garam un mums personīgi līdzdarbojoties, mūsos aizvien redzamākas kļūs Kristus iezīmes. Arī Krustaceļa lūgšanā mēs varam patiesi dziļi meditēt mūsu Tēva rakstīto: „Kungs, dod, ka es izšķirtos par to, lai ar gandarīšanas palīdzību norautu to nožēlojamo masku, kuru pats sev esmu izveidojis no maniem netikumiem... Tad un tikai tad, ejot pa apceres un grēku izpirkšanas ceļu, es varēšu savā dzīvē patiesi atveidot Tavas dzīves gājumu. Tad mēs aizvien vairāk un vairāk sāksim līdzināties Tev. Mēs kļūsim par citu Kristu, būsim pats Kristus, *ipse Christus*”. [6]

Manas meitas un mani dēli, es lūdzu Kungu, lai mēs pilnīgi un pamatīgi aptvertu, ka mīlestības un laimes

lielākā izpausme ir sevis
pazemināšanā, jo tad Dievs dvēseli
piepilda līdz malām. Neaizmirsīsim,
kādu lielu patiesību satur šie panti -
nabaga panti, kā sacīja mūsu Tēvs -,
kurus Sv.Hosemarija labprāt citēja:
Jēzus Sirds, kas apgaismo mani, /
šodien es saku Tev, ka tu esi mana
mīla un viss mans labums, / šodien Tu
esi man devis savu Krustu un savus
ērķškus, / šodien es saku, ka Tu mani
mīli.

Kungs darbojas šādā veidā – Viņš
mūs savieno ar Krustu -, lai mūs
dziedinātu, un Viņš arī pieļauj, ka
pašai Baznīcai ir jācieš no daudziem
uzbrukumiem. „Tas viss nav nekas
jauns”, rakstīja Sv.Hosemarija. ”Kopš
laika, kad Jēzus Kristus nodibināja
Baznīcu, šī mūsu Māte ir tikusi
pakļauta vajāšanām – agrākos laikos
uzbrukumi notika visā atklātībā;
mūsdienās daudzos gadījumos
vajāšanas notiek maskētā veidā. Bet

šodien tāpat kā vakar uzbrukumi
Baznīcai turpinās.” [7]

Nekam no tā nevajadzētu mūs
pārsteigt. Mūsu Kungs jau to
sludināja saviem Apustuļiem: *Ja
pasaule jūs ienīst, ziniet, ka tā pirms
jums mani ienīda. Ja jūs būtu no
pasaules, pasaule savējos mīlētu. Bet
tā kā jūs neesat no pasaules, bet es jūs
no pasaules izredzēju, tad pasaule jūs
ienīst. Atcerieties manus vārdus, ko es
jums teicu: kalps nav lielāks par savu
kungu. Ja viņi mani vajāja, tie vajās
arī jūs. Ja viņi manus vārdus
ievērojuši, tie pildīs arī jūsējos.*[8]

Neapšaubāmi, mēdz būt tādi laiki,
kad uzbrukumi katoliskajai
doktrīnai, Pāvestam un bīskapiem
pastiprinās; priesteri un visi, kuri
cenšas dzīvot krietni un godīgi, tiek
apsmieti; no sabiedrības tiek izstumti
laji katoli, kuri izmantojot savu
brīvību, vēlas ar Evaņģēlija gaismu
izgaismot civilos likumus un

pilsoniskās struktūras. Domāju, jums visiem sāp par šiem nabaga cilvēkiem, kuru prāts un dvēsele ir rūgtuma pilni. Lūgsim Kungu par viņiem.

Šo situāciju priekšā mēs nedrīkstam zaudēt drosmi un ļauties iebiedēties; brālīgi jutīsim līdzī tiem, kuri maldās, un lūgsimies par viņiem; atmaksāsim viņiem ļaunu ar labu, nolemsim būt priekpilnāki uzticībā un vairāk apustuliski. Atcerēsimies par Sv.Hosermarijas moto *Dievs un drosme* pirmajos Darba gados, kad grūtības Baznīcas dzīvē nebija mazākas par pašreizējām.

Apdomāsim Kristus vārdus, kurus jau tiku jums atgādinājis: *Ja viņi mani vajāja, tie vajās arī jūs. Ja viņi manus vārdus ievērojuši, tie pildīs arī jūsējos.* Dievs nekad kaujās nezaudē. Ar savu nebeidzamo mīlestību un visvarenību Viņš no ļaunā var radīt labo.

Jau daudzreiz Baznīcas pretinieki ir
jutušies kā uzvarētāji un domājuši,
ka ar to galīgi ir cauri, taču Kristus
Līgava katru reizi ir uzcēlusies vēl
skaistāka, vēl tīrāka, lai turpinātu būt
par instrumentu tautu atpestīšanai.
Savā laikā uz to norādīja jau
Sv. Augustīns ar vārdiem, kurus kādā
savā sprediķī citēja Sv. Hosemarija.
„Ja gadījumā jūs dzirdat
apvainojumus, kas vērsti pret
Baznīcu, tad norādiet tādiem
nemīlošiem ļaudīm draudzīgi un
labsirdīgi, ka šādā veidā viņi nevar
nodarīt pāri Mātei. Tagad viņi
uzbrūk tai nesodīti, jo tās valstība,
kas ir tās Meistara un dibinātāja
valstība, nav no šīs pasaules. ‘Kamēr
kvieši nopūšas starp salmiem, kamēr
vārpas vaid starp nezālēm, kamēr
žēlsirdības trauki vaimanā starp
dusmu traukiem, kamēr lilija raud
starp ērkšķiem, netrūks ienaidnieku,
kas sacīs: Kad viņa mirs un kad
iznīks viņas vārds? Tas ir: Raugiet,
nāks laiks, kad kristieši pazudīs un

viņu vairs nebūs... Bet, kas tā saka, tie mirst neglābjami. Un Baznīca paliek' (Sv. Augustīns, Enarrationes in Psalmos, 70, II, 12).” [9]

Dažreiz mēs vēlētos, lai Dievs parādītu savu varu un atbrīvotu galu galā Baznīcu no visiem tās vajātājiem. Un varbūt mēs gribam jautāt: Kāpēc Tu pieļauj, ka tauta, ko Tu esi atpestījis, šādi tiek pazemota? Tā ir tā pati apsūdzība, ko Sv. Jānis Atklāsmē liek to mutē, kas liecināja par Kristu līdz nāvei: *Es redzēju zem altāra to dvēseles, kas bija nonāvēti Dieva vārda un liecības dēļ, ko viņi bija pildījuši. Un viņi sauca stiprā balsī, sacīdami: Cik ilgi, Kungs, (svētais un patiesais) Tu netiesā un neatrib mūsu asinis pie tiem, kas dzīvo virs zemes?* [10] Atbilde neliek uz sevi gaidīt: *Un katram no viņiem tika ... sacīts, lai apmierinās vēl neilgu laiku, kamēr pilns būs viņu līdzstrādnieku un brāļu skaits, kas nonāvējami tāpat kā viņi.* [11]

Tas ir veids, kā darbojas Dievs. Tie, kuri bija Kristus apcietināšanas, Viņa necienīgā tiesas procesa un netaisnā soda, Viņa kaunpilnās nāves liecinieki, kļūdaini secināja, ka viss ir beidzies. Un tomēr cilvēces atpestīšana toreiz bija tuvāk kā jebkad, jo Jēzus cieta par mums brīvprātīgi. „Cik brīnišķīgs un tajā pat laikā pārsteidzošs ir šis noslēpums!”, komentē Svētais Tēvs. „Šo patiesību mēs nekad nevaram apcerēt pietiekoši. Kaut arī Jēzus bija Dievs, savas dievišķās priekšrocības Viņš negribēja padarīt par vienīgi savu īpašumu; Viņš negribēja izmantot savu dievišķo dabu, savu milzīgo godu un savu varu par triumfa instrumentu.” [12]

Kristus vēlas, lai Viņa Mistiskās Miesas locekļos piepildās pazemināšanās un paaugstināšanas noslēpums, caur kuru Viņš mūs ir atpestījis. Kaut arī Lielā Piektdiena ir sēru pilna diena, taču vienlaicīgi tā ir

arī diena, kas ir ļoti piemērota, lai no
jauna modinātu mūsu ticību,
stiprinātu mūsu cerību, kā arī drosmi
pazemībā nest mūsu krustu, ar
uzticēšanos un atdošanos Dievam,
pārliecībā par Viņa atbalstu un Viņa
uzvaru. Šīs dienas liturģija dzied: „*O
Crux, ave, spes unica* - Esi sveicināts,
Krusts, mūsu vienīgā cerība.” [13] Es
gribētu jūs pamudināt uz to, ko
redzēju darām mūsu Tēvu, proti,
izgaršot, apcerēt un padarīt par
saviem vārdus, kas speciālā veidā
tiek jo īpaši atkārtoti Lielajā Nedēļā:
*Adoramus te, Christe, et benedicimus
tibi. Quia per sanctam Crucem tuam
redemisti mundum!* Mēs pielūdzam
Tevi, Kristu, un Tevi slavējam, jo ar
savu Svēto Krustu Tu esi atpestījis
pasauli!

Godpilnās Augšāmcelšanās gaismā,
kas sekoja Kristus nāvei un
apbedīšanai, notikumi, kas izraisa
mūsos sāpes un ciešanas, iegūst to
patieso nozīmi. Mēģināsim to saprast

un katru brīdi dzīvot mīlot Dieva
gribu, kurš, kaut arī nevēlas
ļautumu, tomēr to pieļauj,
respektējot cilvēku brīvību, un arī
tāpēc, lai vēl vairāk atmirdzētu Viņa
žēlsirdība. Un palīdzēsim to saprast
daudziem citiem, kas varbūt ir
apjukuši vai apmaldījušies.

„Lai kas arī nenotiktu, Kristus savu
Līgavu nepametīs.” [14] Kristus
turpina dzīvot savā Baznīcā, kurai
Viņš tika nosūtījis Svēto Garu, lai tas
vienmēr būtu ar viņu. „Tas bija Dieva
plāns: Kristus caur savu nāvi pie
Krusta deva mums Patiesības un
Dzīvības Garu. Kristus turpina dzīvot
savā Baznīcā, tās Sakramentos, tās
liturģijā, tās sludināšanā, visā, ko tā
dara.”[15] Un mūsu Tēvs
piemetināja: „Vienīgi tad, ja cilvēks
ar uzticību pret žēlastību izšķiras par
Krusta novietošanu savas dvēseles
centrā, par sevis noliegšanu aiz
mīlestības uz Dievu, par patiesu
atraisīšanos no egoisma un no

jebkādas maldīgas cilvēciskās
drošības, un ja viņš tā patiesi dzīvo
ticības dēļ, tad un tikai tad viņš
pārpilnībā saņem lielu Svētā Gara
uguni, gaismu un mierinājumu.”

[16]

Šā mēneša 23.datumā mēs svinēsim
mūsu Tēva Pirmās Svētās Komūnijas
kārtējo gadskārtu. Es nezinu, kādos
vārdos lai Lielajā Ceturtdienā izsaku
jums viņa prieku, viņa pielūgsmi,
viņa euharistisko dedzību. Bet es
varu apliecināt, ka viņa pateicība un
Jēzus Kristus pielūgsme Svētajā
Hostijā bija pamācoša: viss viņam
šķita niecīgs un viņš lūdza Kungu
Vissvētākajā Sakramentā, lai Viņš
māca viņam mīlēt, lai māca mums
mīlēt.

Šajā mēnesī ir vēl citas Darba
vēstures gadadienas; tās es atstāju
jūsu veselīgās ziņkāres ziņā, lai mēs
kā labas meitas un labi dēli pateiktos
Svētajai Trīsvienībai par visiem

labumiem, ko no tās esam saņēmuši. Šajā brīdī, cita starpā, par garīgajiem augļiem, ko deva mans brauciens uz Palermo pagājušā nedēļas nogalē.

Turpiniet lūgties par Pāvestu un viņa līdzstrādniekiem un par visiem maniem nodomiem. Moto, ko es jums piedāvāju, ir tas pats, kas bija Svētajam Hosemarijai Opus Dei pirmsākumos: Dievs un drosme, ticība un drošsirdība, ar optimismu, kas balstīts cerībā. Padarīsim mūsu draudzības un uzticības apustulātu intensīvāku, kā tas ir raksturīgi Darbam, nedomājot par to, ko domās citi, balstot to uz lūgšanām un upuriem piepildītu dzīvi un uz profesionālo darbu, kas padarīts cik vien labi iespējams. Un Dievs visas lietas izdarīs *agrāk, vairāk un labāk* nekā mēs spējam to iedomāties.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2010. gada 1. aprīlī.

[1] Sv. Hosemarija, *Vēstule donam Francisco Morán*, 15.05.1935

(sal. A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, p. 546)

[2] Sal. Flp 2, 6-11

[3] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 08.04.2009

[4] Turpat

[5] Sv. Hosemarija, *Smēde*, Nr. 418

[6] Sv. Hosemarija, *Krustaceļš*,
6.stacija

[7] Sv. Hosemarija, Sprediķis
"Baznīcas pārdabiskais mērķis",
28.05.1972

[8] Jņ, 15, 18-20

[9] Sv. Hosemarija, Sprediķis
"Uzticība Baznīcai", 04.06.1972

[10] Atkl 6, 9-10

[11] Turpat, 11

[12] Benedikts XVI, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
08.04.2009

[13] Turpat

[14] Sv. Hosemarija, Sprediķis
"Uzticība Baznīcai", 04.06.1972

[15] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet
garām*, Nr. 102

[16] Turpat, Nr. 137